

Arrest

nr. 104 291 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 28 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 21 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 1 december 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 3 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MEEUWISSEN, die loco advocaat Thierry HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA, die verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing luidt als volgt :

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.01.2010 (actualisatie op 29.07.2010 en 06.08.2010) werd ingediend door :

F. A., S. (R.R.: (...))
nationaliteit: Bangladesh
geboren te (...) op (...)
adres: (...)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene voldoet evenwel niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen, dewelke stellen dat een regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8B van de instructie moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009. De aanvraag 9bis werd ingediend op 13.01.2010, dus niet tijdens hoger vernoemde periode. Het is zo dat de Staatssecretaris binnen zijn discretionaire bevoegdheid heeft beslist de criteria te blijven toepassen en zodoende blijven ook de ontvankelijkheidsvoorwaarden en indieningstermijnen gehandhaafd. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Bovendien verblijft betrokkene niet sinds ten minste 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied wat eveneens een noodzakelijke voorwaarde is om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis.

Het feit dat betrokkene sinds januari 2008 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, duurzaam lokaal verankerd zou zijn, zijn belangen in België gevestigd zou hebben, vele mensen leerde kennen en goede contacten onderhoudt met de mensen uit zijn omgeving, in de mogelijkheid was een beperkt inkomen te werven, Frans leert en spreekt, getuigenverklaringen voorlegt, werkvooruitzichten heeft, werkbereid is, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene niet toe trad tot georganiseerde misdaad, geen diefstallen pleegde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 25.11.2008 met een beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire beschermingsstatus' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk ongeveer tien maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

1.2. Op 1 december 2010 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan het motief luidt als volgt:

“ De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o op datum van 25.11.2008 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing Weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire beschermingsstatus”

2. Over de rechtspleging

In zijn repliekmemoire verwijst verzoeker naar de tekst van het inleidend verzoekschrift, die hij als integraal hernomen beschouwt. De Raad zal de in het verzoekschrift aangevoerde middelen bespreken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van de rechten van verdediging.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Doordat de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd, waardoor niet werd voldaan aan de verplichting materieel afdoende te motiveren.

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de regularisatieaanvraag onontvankelijk te verklaren.

Terwijl de formele en vooral materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekende partij niet voldoet aan de vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8 van de instructie van 19.07.2009. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekende partij niet ononderbroken op het grondgebied aanwezig was sinds 31 maart 2007.

Deze instructies van 19.07.2009 werden echter door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009 waardoor enkel de discretionaire bevoegdheid bleef stand houden. De Dienst Vreemdelingenzaken blijft zich echter verschuilen achter deze instructies om zo stelselmatig aanvragen af te wijzen.

De gehele motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken voor de negatieve beslissing werd gebaseerd op deze vernietigde instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9 bis van de vreemdelingenwet. Dit is absurd.

Zulks impliceert dat het dossier van verzoeker niet correct is beoordeeld en dat men zeker en vast in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Het is dus meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij zijn motivering substantieel in gebreke is gebleven en de motiveringsplicht heeft geschonden.

De Dienst vreemdelingenzaken had zich niet moeten baseren op de vernietigde instructies maar had binnen de discretionaire bevoegdheid dienen te concluderen dat verzoekende partij zijn regularisatieaanvraag ontvankelijk en gegrond is.

Verzoekende partij verblijft immers sinds januari 2008 in België, (bijna 3 jaar) en heeft zich ondertussen volledig geïntegreerd. Bij het onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België dient gekeken te worden naar het geheel van deze feitelijke elementen samen.

Verzoekende partij leerde vele mensen kennen en was in de mogelijkheid om een beperkt inkomen te verwerven waardoor hij niet toetrad tot de georganiseerde misdaad, pleegde geen diefstallen maar bouwde integendeel een respectabel leven op. Hij beschikt dan ook over een arbeidsovereenkomst wat zijn doorgedrevenheid en werklust aantoon.

Bovendien heeft hij zich onze gewoonten en gebruiken eigen gemaakt, spreekt hij intussen goed Frans en doet hij zijn uiterste best om de kennis hieromtrent voortdurend te verbeteren. Ook op sociaal vlak is verzoekende partij een deel van onze samenleving geworden, o.m. onder de vorm van frequente contacten met Belgische vrienden en burens.

Kortom hij voldeed aan de voorwaarden om te worden geregulariseerd en diende daarenboven een ontvankelijke aanvraag - mét geldig identiteitsdocument - in.

De Dienst Vreemdelingenzaken minimaliseert dit onderzoek en stelt enkel dat

“Het feit dat betrokkenen sinds januari 2008 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, duurzaam lokaal verankerd zou zijn, zijn belangen in België gevestigd zou hebben, vele mensen leerde kennen en goede contacten onderhoudt met de mensen uit zijn omgeving, in de mogelijkheid was een beperkt inkomen te werven, Frans leert en spreekt, getuigenverklaringen voorlegt, werkvooruitzichten heeft, werkbereid is, verantwoord niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.”

Verzoekende partij vraagt zich dan ook terecht af wat hij nog meer diende te doen om zich te integreren dan de taal spreken, werken, contacten onderhouden, zich uit het misdaadmilieu te houden,... De Dienst Vreemdelingenzaken minimaliseert al de inspanningen van verzoekende partij tot deze ene paragraaf.

De materiële motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook niet afdoende aangezien zij gebrekkig is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De desbetreffende artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker meent dat aan deze voorwaarden niet is voldaan: de motivering is ontegensprekelijk gebrekkig, daar de opgelegde motivering in feite niet evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing.

Zulks impliceert dat het dossier van verzoeker niet correct is beoordeeld en dat men zeker en vast in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Het is dus meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij zijn motivering substantieel in gebreke is gebleven en de motiveringsplicht heeft geschonden.

Het middel is gegrond.”

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel voert hij aan wat volgt :

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verzoekende partij alle benodigde documenten neerlegde, waaronder een kopie van zijn paspoort, bewijs lessen Frans, arbeidovereenkomst, huurovereenkomst, getuigenverklaringen,.., en toch arbitrair werd beslist dat zijn aanvraag onontvankelijk is,

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Verzoekende partij verblijft sinds januari 2008 in België en heeft zich sinds zijn aankomst volledig geïntegreerd in onze samenleving:

Verzoekende partij leerde vele mensen kennen en was in de mogelijkheid om een beperkt inkomen te verwerven waardoor hij niet toetrad tot de georganiseerde misdaad, pleegde geen diefstallen maar bouwde integendeel een respectabel leven op.

Bovendien heeft hij zich onze gewoonten en gebruiken eigen gemaakt, spreekt hij intussen goed Frans en doet hij zijn uiterste best om de kennis hieromtrent voortdurend te verbeteren. Ook op sociaal vlak is verzoekende partij een deel van onze samenleving geworden, o.m. onder de vorm van frequente contacten met Belgische vrienden en burens.

Kortom hij voldeed aan de voorwaarden om te worden geregulariseerd en diende daarenboven een ontvankelijke aanvraag - mét geldig identiteitsdocument - in.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft zijn aanvraag echter afgewezen op basis van de argumentering dat verzoekende partij niet ononderbroken in België verbleef sinds maart 2007.

Zoals hierboven werd uiteengezet, blijkt een dergelijke motivering echter manifest onjuist te zijn.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken de situatie enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot de onontvankelijkheidsbeslissing zijn besloten.

Bovendien had de Dienst Vreemdelingenzaken - indien zij meer uitleg wou verzoekende partij minstens kunnen contacteren, vooraleer tot een onontvankelijkheidsbeslissing te besluiten.

Onmiddellijk overgaan tot het nemen van een dergelijke ingrijpende beslissing is volkomen onredelijk.

Verzoekende partij voldoet dus aan elke mogelijke voorwaarde om een ontvankelijke aanvraag tot regularisatie te kunnen indienen in België. Toch meent de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk te moeten verklaren. Zulks is niet meer redelijk te verantwoorden, de beslissing in deze is werkelijk te verregaand en overdreven. Zelfs na lezing ervan, kan men onmogelijk begrijpen dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet de nodige terughoudendheid aan de dag legde en deze beslissing trof. Ook dit middel is derhalve gegrond.

De aangehaalde middelen zijn dan derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.

2. BESLUIT

De Dienst Vreemdelingenzaken besloot bijgevolg overduidelijk ten onrechte tot de onontvankelijkheid van de aanvraag van verzoekende partij tot verblijf op grond van artikel 9bis Vr.W. De motieven die door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in de kwestieuze beslissing werden opgesomd kunnen absoluut niet worden weerhouden ter staving van diezelfde beslissing”.

3.3. De twee middelen zullen samen worden behandeld.

3.4. Het beginsel van de rechten van de verdediging is in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoeker kan zich niet dienstig op dit beginsel beroepen.

3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat duidelijk wordt gemotiveerd op welke juridische en feitelijke gronden ze zijn genomen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die hem gekend zijn, niet zouden voldoen aan de vereisten van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.6. Verder voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Hij betoogt dat de gehele motivering van de bestreden beslissing ten onrechte gebaseerd is op de vernietigde instructie van 19 juli 2009, waardoor zijn aanvraag niet correct is beoordeeld en stelt verder dat de door hem aangevoerde elementen ten onrechte werden beoordeeld als zijnde niet van aard om de aanvraag ontvankelijk te verklaren.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624). De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zodat het onderzoek naar de schending van materiële motiveringsplicht in het licht van deze bepaling wordt gevoerd.

3.7. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.8. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd, zoals verzoeker terecht stelt, vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie “*het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen*”, omdat “*door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden*” en omdat “*uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt*”. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “*integraal is vernietigd*” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt “*om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen*”. Verzoeker kan derhalve worden bijgetreden waar hij stelt dat de verwerende partij niet vermocht toepassing te maken van de criteria van de instructie.

3.9. Evenwel blijkt uit de bestreden beslissing ook nog het volgende:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.”

[...]

“Het feit dat betrokkene sinds januari 2008 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, duurzaam lokaal verankerd zou zijn, zijn belangen in België gevestigd zou hebben, vele mensen leerde kennen en goede contacten onderhoudt met de mensen uit zijn omgeving, in de mogelijkheid was een beperkt inkomen te

werven, Frans leert en spreekt, getuigenverklaringen voorlegt, werkvooruitzichten heeft, werkbereid is, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.”

Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de gehele motivering gebaseerd werd op de vernietigde instructie. Hij kan evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat de verwerende partij zijn aanvraag heeft afgewezen op basis van de argumentering dat hij niet ononderbroken in België verbleef sinds maart 2007.

Verzoeker stelt dat hij een ontvankelijke aanvraag met geldig identiteitsdocument indiende, maar toont daarmee niet aan dat de verwerende partij niet in alle redelijkheid kon besluiten dat hij niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde zoals voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, met name het aantonen van een buitengewone omstandigheid in zijn hoofde, voldeed. Waar verzoeker voor het overige verwijst naar verschillende feitelijke elementen die zijn integratie aantonen en hij betoogt dat de verwerende partij op basis van het geheel hiervan binnen zijn discretionaire bevoegdheid had dienen te concluderen dat zijn aanvraag ontvankelijk en gegrond is, dient er op te worden gewezen dat de bestreden beslissing de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft, en dat de aangehaalde elementen van integratie de gegrondheid van zijn aanvraag betreffen, wat overigens vastgesteld werd in de bestreden beslissing, met name wordt vermeld dat *“De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet volstaat om de motieven te weerleggen.

3.10. In de mate, ten slotte, dat verzoeker stelt dat de verwerende partij hem minstens had kunnen contacteren vooraleer tot een onontvankelijkheidsbeslissing te besluiten, dient erop gewezen dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag bij de aanvrager zelf ligt die bij het staven ervan alle elementen kan bijbrengen die hij nuttig acht om zijn aanspraken te ondersteunen. Verzoeker toont niet aan dat in die omstandigheden de verwerende partij, alvorens over te gaan tot een beslissing inzake het verlenen van de gunst waarin artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet, verzoeker nog moest horen.

3.11. Samenvattend moet dan ook worden gesteld dat, niettegenstaande de verwerende partij, hoewel zij ten onrechte toepassing maakte van de criteria van de vernietigde instructie, zich daar niet toe heeft beperkt en ook is overgegaan tot een onderzoek naar verzoekers aanvraag in het licht van de criteria zoals bepaald in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Nu deze laatste beoordeling onverminderd overeind blijft en zij op zich van aard is om de bestreden beslissing te schragen, moet worden vastgesteld dat verzoeker geen belang heeft bij het gegrond bevinden van het middelonderdeel dat betrekking heeft op de toepassing van de voormelde instructie.

3.12. De beide middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS